

6. neděle velikonoční A

*A já budu prosit Otce,
a dá vám jiného Přímluvce,
aby s vámi zůstal navždy. (Jan 14,16)*

První čtení

Skutky apoštolů 8,5-8.14-17

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha (posedlých) totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

Druhé čtení

1 Petr 3,15-18

Milovaní! Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Evangelium

Jan 14,15-21

Ježíš řekl svým učedníkům: "Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás.

Nenechám vás sirotky. (Zase) k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat."

K zamyšlení

"Bud'te stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, která je ve vás." Tak hovoří dnešní druhé čtení. Jak může tato věta přinést ovoce v našich životech, aniž by vyústila v nějakou nezdravě pochopenou misionářskou práci? Právě v období velikonoce, ve které slavíme padesát dní vzkříšení a víru, že život vítězí nad smrtí, je zvláště potřebná naděje, ze které oslavujeme tento velký svátek.

Nejprve se na nás požaduje, abychom si uvědomili, co tuto naději, která nás naplňuje, vytváří. Evangelium nás vede k základu naší naděje. "Jestli mě milujete, budete zachovávat má přikázání", hovoří se v něm, přičemž evangelistovi Janovi jde neustále o láskyplný vztah ke Kristu místo o poslušnost vůči přikázáním a morálním předpisům. Abychom si však uchovali láskyplný vztah a vazbu na Krista posílili, znamená to poslouchat jeho poselství s takovým srdcem, které je schopno najít ten tichý nevtíravý hlas boží v tolika hlasitých hlasech tohoto světa. Na tento úkol tu však nejsme sami, nemusíme být a schopni ho zvládnout sami. "A dá vám jiného přímluvce, aby s vámi zůstal navždy", slibuje nám Ježíš. Tento přímluvce, zvaný "Duch pravdy", nás chce obdarovat věrností, spolehlivostí, vnitřní otevřeností a neúnavnou touhou po tom důležitém – postojem, které nám umožní, budou znamenat vidět očima srdce a slyšet ušima srdce, abychom dospěli k životu v plnosti, který je nesen nadějí.

Věříme opravdu v tuto naději, která je Božím darem a kterou musíme odlišovat od našich vlastních fantazií a námi vytvořených myšlenek? Daří se nám skutečně jí žít? Jen ten, kdo žije z láskyplného vztahu, může naději skutečně potvrdit. Nejsou zapotřebí velká slova, aby vydala svědectví, stačí pohled na člověka, který je naplněn touto darovanou nadějí. Pak mohou slova za některých okolností více rozbít než budovat. Vyvarujme se nesprávného chápání "misionářské práce" v každý čas a na každém místě! Nutit každému člověku bez dotázání své vlastní náboženství a způsob života není žádným správným svědectvím a staví daleko více zdí než by otevřelo cestu ke Kristu.

Přesto existují situace, kdy budeme důrazně dotázáni na naději, která nás naplňuje. Dejme si tehdy pozor, abychom otázky lidí brali vážně, abychom slyšeli tu skrytou touhu, která se za tím schovává a abychom jí nepřikryli těmi povrchními náboženskými řečmi. Nepřerušujme hovor s těmi, kteří otevřeně vyjadřují svojí skepsi. Chraňme se od sebe zbožňování nebo opovrhování těmi, kteří si vybrali jiný způsob života. Mluvme otevřeně o přesvědčení a naději, která nás nese, ale vždy s opatrností, pokorou a respektem ke způsobu života těch druhých a mysleme vždy na to, že středem by měl vždy zůstat Kristus a jeho poselství, ne naše osoba! A nezapomínejme, že náš praktický život je silnější a přesvědčivější odpovědí než naše slova! Především v tom se ukazuje misijní síla křesťanství.